

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2014. április 9.*

„2007/64/EK irányelv — Pénzforgalmi szolgáltatások — A 4. cikk 23. pontja — A fizetési eszköz fogalma — Az internetes és a befizetési utalvánnyal történő átutalási megbízás — Az 52. cikk (3) bekezdése — A kedvezményezettnek valamely fizetési eszköz használatáért a fizető féltől kért kezelési díj felszámításának joga — A tagállamok általános tilalom bevezetésére irányuló hatásköre — Digitálistelefon-szolgáltató és magánszemélyek közötti szerződés”

A C-616/11. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberster Gerichtshof (Ausztria) a Bírósághoz 2011. november 30-án érkezett, 2011. november 8-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **T-Mobile Austria GmbH**

és

a **Verein für Konsumenteninformation** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, Juhász E., A. Rosas, D. Šváby és C. Vajda (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Wathelet,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. szeptember 11-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a T-Mobile Austria GmbH képviseletében A. Egger Rechtsanwalt,
- a Verein für Konsumenteninformation képviseletében S. Langer Rechtsanwalt,
- az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer és P. Cede, meghatalmazotti minőségben,
- a német kormány képviseletében T. Henze, J. Möller és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviseletében G. de Bergues és N. Rouam, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: S. Varone avvocato dello Stato,
- a portugál kormány képviseletében L. Inez Fernandes és L. Bigotte Chorão, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében K.-P. Wojcik, J. Rius, M. Noll-Ehlers és C. Vrignon, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2013. október 24-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 319., 1. o.) 52. cikke (3) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.
- 2 Ezt a kérelmet a Verein für Konsumenteninformation (fogyasztói egyesület, a továbbiakban: Verein) és a T-Mobile Austria GmbH (a továbbiakban: T-Mobile Austria) között folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő, amelynek tárgya ez utóbbinak azon árképzési gyakorlata, hogy az ügyfeleitől internetes banki átutalás vagy befizetési utalvánnyal történő fizetés esetén pótdíjat követel.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 2007/64 irányelv „Tárgy, hatály és fogalommeghatározások” megnevezésű I. címe alatti, „Tárgy” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ez az irányelv meghatározza azokat a szabályokat, amelyek alapján a tagállamoknak a pénzforgalmi szolgáltatók alábbi hat típusát kell megkülönböztetniük:

[...]

(2) Ez az irányelv meghatározza továbbá a pénzforgalmi szolgáltatások feltételeinek átláthatóságára és a tájékoztatási követelményekre vonatkozó szabályokat, valamint a pénzforgalmi szolgáltatásokat igénybe vevők és a pénzforgalmi szolgáltatók jogait és kötelezettségeit a rendszeres vagy üzleti tevékenységként folytatott pénzforgalmi szolgáltatói tevékenységgel összefüggésben.”

- 4 Ezen irányelv „Fogalommeghatározások” címet viselő 4. cikke szerint:

„Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalommeghatározások érvényesek:

[...]

3. »pénzforgalmi szolgáltatás«: a mellékletben felsorolt üzleti tevékenységek bármelyike;

[...]

7. »fizető fél«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy fizetési számla tulajdonosa, és aki vagy amely az adott fizetési számláról fizetési megbízást engedélyez, vagy – fizetési számla hiányában – az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizetési megbízást ad;
8. »kedvezményezett«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely valamilyen fizetési művelet tárgyát képező pénzeszközök szándékolt jogosultja;
9. »pénzforgalmi szolgáltató«: az 1. cikk (1) bekezdésében említett jogalanyok, valamint a 26. cikkel összhangban mentességben részesülő jogi és természetes személyek;
10. »pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője«: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizető félként, kedvezményezettként vagy mindkét szerepben pénzforgalmi szolgáltatást vesz igénybe;

[...]

16. »fizetési megbízás«: a fizető félnek vagy a kedvezményezettnek a saját pénzforgalmi szolgáltatója számára adott, fizetési művelet teljesítésére vonatkozó bármely utasítása;

[...]

19. »hitelesítés«: az az eljárás, amely lehetővé teszi, hogy a pénzforgalmi szolgáltató ellenőrizze valamely konkrét fizetési eszköz használatát, beleértve annak személyes biztonsági elemeit;

[...]

23. »fizetési eszköz«: a pénzforgalmi szolgáltatás igénybevevője és a pénzforgalmi szolgáltató közötti megállapodás tárgyát képező, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybevevője által fizetési megbízás kezdeményezésére használt, személyre szabott eszköz(ök) és/vagy eljárások;

[...]”

- 5 Az említett irányelvnek a pénzforgalmi szolgáltatás nyújtásával és igénybevitelével összefüggő jogokkal és kötelezettségekkel foglalkozó IV. címe alatti, „Felszámítható díjak” címet viselő 52. cikke a (3) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A pénzforgalmi szolgáltató a kedvezményezettet nem akadályozhatja meg abban, hogy a fizető féltől egy adott fizetési eszköz használatáért díjat számítson fel, vagy számára árengedményt nyújtson. Azonban a tagállamok megtilthatják vagy korlátozhatják a díj felszámításának jogát, figyelembe véve a verseny ösztönzésének kívánalmát és a hatékony fizetési eszközök használatának előmozdítására irányuló lépések szükségességét.”

- 6 A 2007/64 irányelv 52. cikke (3) bekezdésének hatályára vonatkozó (42) preambulumbekkezdése a következőképpen fogalmaz:

„Az átláthatóság és a verseny előmozdítása érdekében a pénzforgalmi szolgáltató nem akadályozhatja meg, hogy a kedvezményezett díjat kérjen a fizető féltől valamely konkrét fizetési eszköz használatáért. Míg a kedvezményezettnek jogot kell biztosítani arra, hogy adott fizetési eszköz használatáért díjat számítson fel, a tagállamok eldönthetik, hogy ezt a gyakorlatot megtiltják-e vagy korlátozzák-e abban az esetben, ha megítélésük szerint ezt a túlzott díjtételek indokolják, vagy olyan díjszabás indokolja, amely a verseny, valamint a fizetési eszközök használata ösztönzésének szükségességét figyelembe véve egy adott fizetési eszköz használatára negatív hatással van.”

- 7 Az említett irányelv „Eltérés a kis összegű fizetésekre szolgáló fizetési eszközök és az elektronikus pénz esetén” címet viselő 53. cikke értelmében:

„(1) Az olyan fizetési eszközök esetében, amelyek a keretszerződés értelmében kizárólag 30 [eurót] meg nem haladó összegű egyedi fizetési műveletekre terjednek ki, illetve vagy 150 [euró] fizetési korláttal bírnak, vagy amelyek 150 [eurót] semmilyen időpontban meg nem haladó pénzösszeg tárolására alkalmasak, a pénzforgalmi szolgáltatók a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőivel megállapodhatnak a következőkben:

- a) az 56. cikk (1) bekezdésének b) pontja, az 57. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontja, továbbá a 61. cikk (4) és (5) bekezdése nem alkalmazandó, amennyiben a fizetési eszköz letiltása vagy további használatának megakadályozása nem lehetséges;
- b) az 59., a 60. cikk, valamint a 61. cikk (1) és (2) bekezdése nem alkalmazandó, amennyiben a fizetési eszközt névtelenül használják, vagy a pénzforgalmi szolgáltató a fizetési eszközről szervesen következő egyéb okokból nincs abban a helyzetben, hogy bizonyítsa, miszerint a műveletet engedélyezték;
- c) a 65. cikk (1) bekezdésétől eltérően a pénzforgalmi szolgáltató nem köteles a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevőjét a fizetési megbízás visszautasításáról értesíteni, amennyiben a teljesítés elmaradása a kontextusból egyértelműen kiderül;
- d) a 66. cikktől eltérően a fizető fél nem vonhatja vissza a fizetési megbízást, miután a kedvezményezetthez átadta a fizetési megbízást vagy megadta a fizetési megbízás teljesítésére vonatkozó jóváhagyását;
- e) a 69. és a 70. cikktől eltérően egyéb teljesítési időszakok alkalmazandók.

(2) Belföldi fizetési műveletek esetén a tagállamok vagy illetékes hatóságai csökkenthetik vagy megduplázhathatják az (1) bekezdésben említett összegeket. Előre fizetett fizetési eszközök esetében ezen összegek egészen 500 [euróig] növelhetők.

(3) A 60. és 61. cikk a[z elektronikuspénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről szóló, 2000. szeptember 18-i] 2000/46/EK [európai parlamenti és tanácsi] irányelv [(HL L 275., 39. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet, 3. kötet, 343. o.)] 1. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében vett elektronikus pénzre is vonatkozik, kivéve ha a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatójának nincs lehetősége a számla befagyasztására vagy a fizetési eszköz letiltására. A tagállamok ezt az eltérési lehetőséget bizonyos értékű fizetési számlákra vagy fizetési eszközökre korlátozhatják.”

Az osztrák jog

- 8 A kérdést előterjesztő bíróság szerint a 2007/64 irányelvet az osztrák jogrendbe a pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló törvény (Zahlungsdiensteegesetz, BGBl. I, 66/2009, a továbbiakban: ZaDiG) ültette át, amely 2009. november 1-jén lépett hatályba.
- 9 A ZaDiG „Hatály” című 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ez a szövetségi törvény meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett a személyek Ausztriában üzletszerűen pénzforgalmi szolgáltatásokat nyújthatnak (pénzforgalmi szolgáltató), és szabályozza a pénzforgalmi szolgáltatóknak és a pénzforgalmi szolgáltatásokat igénybe vevőknek a pénzforgalmi

szolgáltatások Ausztriában illetőséggel rendelkező igénybevevői részére vagy az Ausztriában székhellyel rendelkező pénzforgalmi szolgáltatók által nyújtott pénzforgalmi szolgáltatásokhoz kapcsolódó jogait és kötelezettségeit, valamint a fizetési rendszerekhez való hozzáférést.”

- 10 A ZaDiG „Felszámítható díjak” című 27. cikkének (6) bekezdése biztosítja a 2007/64 irányelv 52. cikke (3) bekezdésének az osztrák jogrendbe való átültetését. A 27. cikk (6) bekezdése a következőket írja elő:

„A pénzforgalmi szolgáltató a kedvezményezettet nem akadályozhatja meg abban, hogy a fizető fél számára egy adott fizetési eszköz használatáért árendeményt nyújtson. A kedvezményezett nem számíthat fel díjat egy adott fizetési eszköz használatáért.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 11 A T-Mobile Austria az osztrák mobiltelefon-szolgáltatók egyike. Mint ilyen rendszeresen köt a fogyasztókkal távközlési szerződéseket, amelyek magukban foglalják az általa folyamatosan aktualizált Általános Szerződési Feltételeket. Az Általános Szerződési Feltételek 2009 novemberében hatályos változatában az alábbi feltétel szerepelt:

„23. cikk

[...]

1.2. Minden fizetési mód mentesít a tartozás alól, befizetési utalvány vagy internetes banki ügyintézés útján történő fizetés esetén azonban – az Önre érvényes díjszabásnak megfelelő – kezelési díjat számítunk fel Önnel szemben.”

- 12 E feltétel értelmében a T-Mobile Austria havonta 3 euró pótdíjat számláz ki azokra az ügyfelekre, akik a „Call Europe” díjszabást jelentik be, a csoportos beszédési megbízást vagy a hitelkártyával történő fizetést választva, amely magában foglalja különösen az internetes banki ügyintézés keretében vagy a befizetési utalvánnyal történő fizetést.
- 13 A Verein az alapügyben első fokon eljáró bírósághoz azzal a kérelemmel fordult, hogy a T-Mobile Austria számára tiltsa meg egyrészt azt, hogy az említett feltételt az ügyfelekkel megkötött szerződésekbe belefoglalhassa, másrészt pedig, hogy arra a már fennálló szerződések keretében hivatkozhasson. Keresete alátámasztására a Verein azzal érvelt, hogy ez a feltétel sérti a ZaDiG 27. cikke (6) bekezdésének második mondatában foglalt imperatív rendelkezéseket.
- 14 A T-Mobile Austria a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy először is ő nem tartozik a 2007/64 irányelv és a ZaDiG hatálya alá, mivel ő nem pénzforgalmi szolgáltató, hanem mobiltelefon-szolgáltató. Továbbá a befizetési utalvány személyes biztonsági elemek hiányában nem tartozik az irányelv 4. cikkének 23. pontja értelmében vett „fizetési eszköz” fogalma alá. Végül az irányelv 52. cikke (3) bekezdésének a ZaDiG 27. cikke (6) bekezdésének második mondata révén történt átültetése nem áll összhangban ugyanezen irányelvvel, mivel az osztrák jogalkotó nem indokolta meg a díjak adott fizetési eszközök használatáért történő felszámításának tilalmát.
- 15 Az elsőfokú bíróság teljes terjedelmében helyt adott a Verein kereseti kérelmeinek. Ezt az ítéletet a fellebbvitel során helyben hagyták. A fellebbviteli bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a befizetési utalvány útján történő átutalás nem tekinthető a 2007/64 irányelv 4. cikkének 23. pontja értelmében vett fizetési eszköznek. Mivel azonban az irányelv 52. cikkének (3) bekezdése nem írja elő a szóban forgó szabályozás teljes harmonizációját, ily módon a nemzeti jogalkotó számára mindenképpen fennáll annak a lehetősége, hogy a pótdíjak fizetésének általános tilalmát előírja – a ZaDiG 27. cikkének (6) bekezdésében előírthoz hasonlóan –, amely az említett irányelv értelmében vett fizetési eszközre, és más fizetési műveletekre, például a befizetési utalvány útján történő

átutalásokra egyaránt vonatkozik. Egyébiránt ez a tilalom megfelel ugyanezen irányelv 52. cikke (3) bekezdésének második mondatában említett, a verseny ösztönzésére és a hatékony fizetési eszközök használatának előmozdítására irányuló célnak.

16 A T-Mobile Austria e határozat ellen felülvizsgálati kérelemmel fordult a kérdést előterjesztő bírósághoz. Ez utóbbi bíróság, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, megállapította, hogy az alapeljárásban felhozott kérdések a 2007/64 irányelv rendelkezéseinek értelmezését teszik szükségessé.

17 E körülmények között az Oberster Gerichtshof úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatalra a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

- „1) Úgy kell-e értelmezni a [2007/64] irányelv 52. cikkének (3) bekezdését, hogy e rendelkezés a mobiltelefon-szolgáltató mint kedvezményezett és annak ügyfelei (a fogyasztók) mint fizető felek között létrejött szerződéses jogviszonyra is alkalmazandó?
- 2) A [2007/64] irányelv 4. cikkének 23. pontja és 52. cikkének (3) bekezdése értelmében vett »fizetési eszköznek« tekintendő-e a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvány, illetve az átutalások kezdeményezésére használt, aláírt befizetési utalványon alapuló eljárás, valamint az a szerződéses eljárás, amelyben az átutalási megbízásokat internetes banki ügyműködés (»Telebanking«) keretében kezdeményezik?
- 3) Úgy kell-e értelmezni a [2007/64] irányelv 52. cikkének (3) bekezdését, hogy e rendelkezéssel ellentétes azon nemzeti jogszabályok alkalmazása, amelyek általános jelleggel tiltják, hogy a kedvezményezett díjat, és különösen olyan díjat számítson fel, amely különbséget tesz az egyes fizetési eszközök között?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

18 Az első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2007/64 irányelv 52. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az alkalmazandó valamely fizetési eszköznek a mobiltelefon-szolgáltató mint kedvezményezett és annak ügyfele mint fizető fél között létrejött szerződéses jogviszony keretében való használatára.

Az elfogadhatóságról

19 Előzetesen a Verein az első kérdéssel szemben elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozott, hiszen ahhoz, hogy a kérdést előterjesztő bíróság az alapeljárásban ítéletet hozhasson, nincs „szükség” a megválaszolására az EUMSZ 267. cikk értelmében.

20 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A Bíróság csak akkor utasíthatja el a nemzeti bíróságok által előterjesztett kérelmet, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan semmilyen összefüggésben nincs az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli vagy jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (lásd többek között: PreussenElektra-ítélet, C-379/98, EU:C:2001:160, 39. pont; van der Weerd és társai ítélet, C-222/05–C-225/05, EU:C:2007:318, 22. pont, valamint Betriu Montull-ítélet, C-5/12, EU:C:2013:571, 34. pont).

- 21 A jelen ügyben, amint arra a főtanácsnok az indítványának 21–23. pontjában hivatkozott, nem nyilvánvaló, hogy a 2007/64 irányelv 52. cikke (3) bekezdése második mondatának a kérdést előterjesztő bíróság által kért értelmezése nem szükséges ahhoz, hogy e bíróság az előtte folyamatban lévő ügyben ítéletet hozhasson.
- 22 Az alapeljárásban ugyanis a Verein azt kéri, hogy a T-Mobile Austria számára tiltsák meg azt, hogy az ügyfelekkel megkötött szerződésekbe olyan feltételt foglalhasson, amely szerint befizetési utalvánnyal vagy internetes banki ügyműködés keretében történő fizetés esetén pótdíjat számít fel, és hogy arra a már fennálló szerződések keretében hivatkozhatson. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az is kiderül, hogy a Verein keresete a ZaDiG 27. cikke (6) bekezdésének második mondatán alapul, amely az említett irányelv 52. cikkének (3) bekezdését ültette át a belső jogba.
- 23 Következésképpen az első kérdés elfogadható.

Az ügy érdeméről

- 24 A 2007/64 irányelv 52. cikke (3) bekezdésének első mondata úgy rendelkezik, hogy a pénzforgalmi szolgáltató a kedvezményezettet nem akadályozhatja meg abban, hogy a fizető féltől egy adott fizetési eszköz használatáért díjat számítson fel, vagy számára árengedményt nyújtson. Ezen irányelv 52. cikke (3) bekezdésének második mondata mindazonáltal a tagállamokat feljogosítja, hogy megtiltsák vagy korlátozzák a kedvezményezett azon jogát, hogy egy bizonyos fizetési eszköz használatáért díjat számítson fel, figyelembe véve a verseny ösztönzésének kívánalmát és a hatékony fizetési eszközök használata előmozdításának szükségességét.
- 25 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy valamely mobiltelefon-szolgáltató akkor minősülhet a 2007/64 irányelv 4. cikkének 8. pontja értelmében vett „kedvezményezettnek”, ha valamilyen fizetési művelet tárgyát képező pénzeszközök jogosultja. Ezenkívül e mobiltelefon-szolgáltató ügyfele akkor minősülhet az ezen irányelv 4. cikkének 7. pontja értelmében vett „fizető félnek”, ha a saját fizetési számlájáról fizetési megbízást engedélyez, vagy ha fizetési megbízást ad.
- 26 Márpedig magának az említett irányelvnek az adott fizetési eszköz használatáért a fizető féllel szembeni pótdíjfelszámításra vonatkozó kedvezményezetti jogosultságot szabályozó 52. cikke (3) bekezdésének a szövegéből kitűnik, hogy ez a rendelkezés a kedvezményezett és a fizető fél közötti jogviszonyra vonatkozik. Következésképpen az említett rendelkezés valamely fizetési eszköznek a mobiltelefon-szolgáltató mint kedvezményezett és annak ügyfele mint fizető fél között létrejött szerződéses jogviszony keretében való használatára is alkalmazandó, amint azzal a Verein, az osztrák, a német, a francia, az olasz és a portugál kormány, valamint az Európai Bizottság érvel.
- 27 Egyébiránt, amint azt a főtanácsnok az indítványának 32. pontjában megjegyzi, a 2007/64 irányelv 52. cikke (3) bekezdésének második mondatában a tagállamoknak biztosított lehetőség hatástalanná válik, amennyiben nem alkalmazandó a „kedvezményezett” és a „fizető fél” közötti jogviszonyokra.
- 28 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2007/64 irányelv 52. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó a valamely fizetési eszköznek a mobiltelefon-szolgáltató mint kedvezményezett és annak ügyfele mint fizető fél között létrejött szerződéses jogviszony keretében való használatára.

A második kérdésről

- 29 A második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2007/64 irányelv 4. cikkének 23. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvány, illetve az átutalások kezdeményezésére használt, aláírt befizetési utalványon alapuló eljárás, másrészt pedig az az eljárás, amelyben az átutalási megbízásokat internetes banki ügyintézés keretében kezdeményezik, az e rendelkezés értelmében vett fizetési eszköznek tekintendő.
- 30 Ezen irányelv 4. cikkének 23. pontja értelmében fizetési eszköznek minősül „a pénzforgalmi szolgáltatás igénybevevője és a pénzforgalmi szolgáltató közötti megállapodás tárgyát képező, a pénzforgalmi szolgáltatás igénybevevője által fizetési megbízás kezdeményezésére használt, személyre szabott eszköz(ök) és/vagy eljárások”.
- 31 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy e rendelkezés különböző változatai között nyelvi eltérés mutatkozik, amint azt a főtanácsnok az indítványának 36. pontjában megjegyzi. Kétségtelen, hogy minden nyelvi változatban a „személyre szabott” jelző az „eszköz(ök)” szóra vonatkozik. A francia változatban azonban („tout dispositif personnalisé et/ou ensemble de procédures”), ami megegyezik többek között a spanyol, az olasz, a magyar, a portugál és a román változatokkal, a „személyre szabott” jelző nem vonatkozik az „eljárások” szóra. Ezzel szemben a német változatban („jedes personalisierte Instrument und/oder jeden personalisierten Verfahrensablauf”) a „személyre szabott” jelző az „eljárások” szóra is vonatkozik. Az angol változat („any personalised device(s) and/or set of procedures”), ami megegyezik többek között a dán, a görög, a holland, a finn és a svéd változatokkal, mindkét olvasatot megengedi.
- 32 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jogi rendelkezéseket egységesen kell értelmezni és alkalmazni az Európai Unió valamennyi nyelvén készült változat figyelembevételével. Valamely uniós szöveg egyes nyelvi változatai közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi (lásd különösen: *Bark-ítélet*, C-89/12, EU:C:2013:276, 40. pont, és *Bizottság kontra Finnország ítélet*, C-309/11, EU:C:2013:610, 49. pont).
- 33 E tekintetben a *Verein*, az *osztrák*, a *német* és a *francia* kormány, valamint a *Bizottság* helyesen megjegyzi, hogy ahhoz, hogy valamely fizetési eszköz személyre szabottnak minősüljön, lehetővé kell tennie, hogy a pénzforgalmi szolgáltató megbizonyosodjon arról, hogy a fizetési megbízást az arra jogosult igénybe vevő kezdeményezte.
- 34 Márpedig, amint azt a francia kormány megjegyzi, bizonyos, a 2007/64 irányelv 53. cikkében nevesített fizetési eszközök nem személyre szabottak. Így például ezen irányelv 53. cikke (1) bekezdésének b) pontjából kitűnik, hogy bizonyos fizetési eszközöket névtelenül használnak, amely esetben a pénzforgalmi szolgáltatók nem kötelesek bizonyítani az említett irányelv 59. cikkében meghatározott feltételek szerint a művelet hitelesített voltát.
- 35 Az ilyen nem személyre szabott fizetési eszközök létéből szükségszerűen az következik, hogy az ugyanezen irányelv 4. cikkének 23. pontjában meghatározott fizetési eszköz fogalom egy sor olyan, nem személyre szabott eljárást is magában foglalhat, amelyben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője és a pénzforgalmi szolgáltató megállapodnak, és amelyet a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője fizetési megbízás kezdeményezése érdekében vesz igénybe.
- 36 Pontosan a fizetési eszközök fogalmának a 2007/64 irányelv 4. cikkének 23. pontja szerinti e meghatározását figyelembe véve kell a kérdést előterjesztő bíróság második kérdésére választ adni.
- 37 Egyrészt a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvány, és/vagy az átutalások kezdeményezésére használt, befizetési utalványon alapuló eljárás fizetési eszköznek minősül-e.

- 38 Amint azzal a Verein, az osztrák, a francia, az olasz és a portugál kormány, valamint a Bizottság helyesen érvel, a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvánnyal kezdeményezett átutalási megbízás kibocsátása olyan eljárásokat foglal magában, amelyekben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője és a pénzforgalmi szolgáltató állapotnak meg, és amelyet a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője fizetési megbízás kezdeményezése érdekében vesz igénybe, és amely ennél fogva a 2007/64 irányelv 4. cikke 23. pontjának második feltétele értelmében vett fizetési eszköznek minősül.
- 39 E tekintetben a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik, hogy az ilyen átutalási megbízás kibocsátása általában azt feltételezi, hogy a fizető fél a bankszámla nyitáskor a hitelintézetnél egy aláírásmintát helyez el, hogy meghatározott befizetési utalványt alkalmaz, és hogy ezt a befizetési utalványt az aláírásával ellátja. Az adott hitelintézet az említett irányelv 4. cikkének 19. pontja szerint hitelesítheti a fizetési megbízást, azáltal hogy a befizetési utalványon szereplő aláírást összehasonlíttja a fizető fél által nála előzetesen elhelyezett aláírásmintával.
- 40 Másrészt a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ, hogy az internetes átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás fizetési eszköznek minősül-e.
- 41 Amint azt a Verein, az osztrák, a német, a francia, az olasz és a portugál kormány, valamint a Bizottság megjegyzi, az internetes átutalási megbízás kibocsátása olyan eljárásokat foglal magában, amelyekben a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője és a pénzforgalmi szolgáltató állapotnak meg, és amelyet a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője fizetési megbízás kezdeményezése érdekében vesz igénybe, és amely ennél fogva a 2007/64 irányelv 4. cikke 23. pontjának második feltétele értelmében vett fizetési eszköznek minősül.
- 42 A Bírósághoz benyújtott iratokból ugyanis kitűnik, hogy az internetes átutalási megbízás kibocsátása azt feltételezi, hogy a fizető fél különböző, személyre szabott kódokat visz be, mint például az azonosító kódot, a titkos kódot és a tranzakciós kódot, amelyek használatában a hitelintézet és a fizető fél megállapodtak. E különböző, személyre szabott kódoknak a fizető fél általi használata lehetővé teszi, hogy a hitelintézet a fizetési megbízást az említett irányelv 4. cikkének 19. pontja szerint hitelesítse.
- 43 E körülmények között nem szükséges megvizsgálni azt, hogy a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvánnyal kezdeményezett átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás vagy az internetes átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás a 2007/64 irányelv 4. cikke 23. pontjának első feltétele értelmében vett „személyre szabott eszköznek” minősülhet-e, mivel e rendelkezés második feltétele szerinti „eljárásoknak” minősülnek.
- 44 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2007/64 irányelv 4. cikkének 23. pontját úgy kell értelmezni, hogy mind a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvánnyal kezdeményezett átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás, mind pedig az internetes átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás e rendelkezés értelmében vett fizetési eszköznek minősül.

A harmadik kérdésről

- 45 A harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2007/64 irányelv 52. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy általános jelleggel megtiltsák, hogy a kedvezményezett a fizetési eszközök használatáért a fizető féllel szemben díjat számítson fel.
- 46 Amint azt a Verein, az osztrák, a német, a francia, az olasz és a portugál kormány, valamint a Bizottság megjegyzi, magából az irányelv 52. cikke (3) bekezdésének szövegéből kitűnik, hogy a tagállamokra ruházott annak megtiltására irányuló hatáskör, hogy a kedvezményezett valamely fizetési eszközök

használatáért a fizető féllel szemben díjat számítson fel, a területükön használt fizetési eszközök egy részére vagy egészére nézve alkalmazható. E rendelkezés második mondata ugyanis a tagállamok e hatáskörét nem korlátozza egy adott fizetési eszköz használatára.

- 47 Ezenkívül a tagállamok, bár valamely fizetési eszköz használatáért való díj felszámításának korlátozásakor vagy megtiltásakor figyelembe kell venniük a verseny ösztönzésének kívánalmát és a hatékony fizetési eszközök használatának szükségességét, az említett irányelv 52. cikkének (3) bekezdésében rájuk ruházott hatáskör gyakorlása során széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, amint az különösen az irányelv (42) preambulumbekkezdéséből kitűnik.
- 48 A fenti megfontolások összességére tekintettel a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2007/64 irányelv 52. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy általános jelleggel megtiltsák, hogy a kedvezményezett a fizetési eszközök használatáért a fizető féllel szemben díjat számítson fel, amennyiben a nemzeti szabályozás egésze figyelembe veszi a verseny ösztönzésének kívánalmát és a hatékony fizetési eszközök használatának szükségességét, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

Az ítélet joghatásainak időbeli korlátozásáról

- 49 A T-Mobile Austria az ítélet joghatásainak időbeli korlátozását kéri arra az esetre nézve, ha a Bíróság úgy ítéli meg, hogy egyrészt az átutalási megbízások kibocsátásán alapuló eljárások a 2007/64 irányelv 4. cikkének 23. pontja értelmében vett fizetési eszköznek minősülnek, másrészt pedig, hogy ezen irányelv 52. cikkének (3) bekezdése felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy általános jelleggel megtiltsák, hogy a kedvezményezett valamely fizetési eszköz használatáért a fizető féllel szemben díjat számítson fel.
- 50 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon értelmezés, amelyet a Bíróság valamely uniós jogszabály kapcsán fejt ki az EUMSZ 267. cikkben rá ruházott hatáskör gyakorlása során, megmagyarázza és pontosítja e szabály hatályát és jelentőségét, amely szerint azt a hatálybalépésének időpontjától értelmezni és alkalmazni kell, illetőleg értelmezni és alkalmazni kellett volna. Ebből következik, hogy az így értelmezett szabályt a bíróság alkalmazhatja, és azt alkalmaznia kell az értelmezés iránti kérelemről határozó ítélet előtt keletkezett és létrejött jogviszonyokra is, ha egyébként teljesülnek azon feltételek, amelyek lehetővé teszik az említett szabály alkalmazására vonatkozó pernek a hatáskörrel rendelkező bíróságok előtti megindítását (lásd különösen: RWE Vertrieb ítélet, C-92/11, EU:C:2013:180, 58. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 51 Ezenkívül valamely ítélet joghatásainak időbeli korlátozása olyan kivételes intézkedésnek minősül, amely feltételezi, hogy az érvényes és hatályos szabályozás alapján jóhiszeműen létrejött jogviszonyok magas száma miatt súlyos gazdasági következmények felmerülésének kockázata áll fenn, továbbá úgy tűnik, hogy a magánszemélyeket és a nemzeti hatóságokat az uniós rendelkezések hatályát illető objektív és jelentős bizonytalanság az uniós jognak meg nem felelő magatartásra indítja, és e bizonytalansághoz esetleg maguk a tagállamok vagy a Bizottság magatartása is hozzájárult (lásd különösen: Endress-ítélet, C-209/12, EU:C:2013:864, 36. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 52 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ilyen bizonytalanság a magánszemélyeket és a nemzeti hatóságokat nem indította az uniós joggal összhangban nem álló magatartásra, mivel az alapügyre alkalmazandó osztrák szabályozás megfelelően átültette a 2007/64 irányelv releváns rendelkezéseit.
- 53 Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy a T-Mobile Austria csupán az Unión belüli telekommunikációs ágazat vállalkozásait érintő „súlyos gazdasági következményekre” hivatkozik, anélkül hogy bizonyítékokat vagy pontos adatokat szolgáltatna e tekintetben, amint azt a főtanácsnok az

indítványának 98. pontjában megjegyzi. E körülmények között a súlyos gazdasági következmények kockázatának fennállása nem bizonyított (lásd ebben az értelemben: Endress-ítélet, EU:C:2013:864, 37. pont).

54 Következésképpen a jelen ítélet joghatásait nem szükséges időben korlátozni.

A költségekről

55 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 52. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alkalmazandó a valamely fizetési eszköznek a mobiltelefon-szolgáltató mint kedvezményezett és annak ügyfele mint fizető fél között létrejött szerződéses jogviszony keretében való használatára.**
- 2) **A 2007/64 irányelv 4. cikkének 23. pontját úgy kell értelmezni, hogy mind a fizető fél által saját kezűleg aláírt befizetési utalvánnyal kezdeményezett átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás, mind pedig az internetes átutalási megbízás kibocsátásán alapuló eljárás e rendelkezés értelmében vett fizetési eszköznek minősül.**
- 3) **A 2007/64 irányelv 52. cikkének (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy általános jelleggel megtiltsák, hogy a kedvezményezett a fizetési eszközök használatáért a fizető féllel szemben díjat számítson fel, amennyiben a nemzeti szabályozás egésze figyelembe veszi a verseny ösztönzésének kívánalmát és a hatékony fizetési eszközök használatának szükségességét, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.**

Aláírások